

פן יקום!
(חתימת המלכות)

ספר שלישי.

על הערבות⁽¹⁾

ובו הקדמה ושלושה שערים.

דיקדמה.

מונחי הערבות.

612. ערבות היא צרוף חיוב לחיוב בדרישת דבר. ערבות (כפאלה).
כלומר, הצטרפות אדם לחברו והתחייבותו להענות לדרישה שחייב בה הלה.
613. ערבות-לגוף היא ערבות לגופו של אדם. ערבות-לגוף (כפאלה באלנסט).
614. ערבות-לנכסים היא ערבות לתשלום נכסים. ערבות-לנכסים (כפאלה באלמאל).
615. ערבות-למסירה היא ערבות למסירת נכסים. ערבות למסירה (כפאלה באלתסלים).
616. ערבות-לטרופ-הממכר היא ערבות לדמי הממכר, או לגוף המוכר, לכשימצא צורך שיטרוף את הממכר. ערבות לטרופ הממכר (כפאלה באלדרכ).
617. ערבות-החל-מיד הוא ערבות שאינה תלויה בתנאי ואין בה תלות בזמן העתיד. ערבות החלה מיד (כפאלה מנג'זה).
618. ערב הוא מי שמצרוף חיובו לחיוב חברו, כלומר, מי שנעשה אחראי אף הוא לדבר שאחראי לו אחר. ערב (כפיל).
- קוראים לו לאחרון חייב-עיקרי, או מי-שערבים-לו. מי-שערבים-לו (מכפול צנה).
619. נערב הוא הנושה ובעל החוב. נערב (מכפול לה).
620. נשוא-הערבות הוא הדבר שאחראי לו הערב לשלמו ולמסרו. נשוא-הערבות (מכפול-בה).
- בערבות-לגוף הרי מי-שערבים-לו ונשוא-הערבות — חד הוא.

⁽¹⁾ עיין: מןקט נ. היועץ המשפטי — C. A. 7/34 7 Rot. 226
בנק מרכנתיל נ. סרימן — C. A. 240/37 5 P.L.R. 122
פיינברג נ. בוטקובסקי — C. A. 252/37 5 P.L.R. 89
בנק מרכנתיל נ. גיאדה — C. A. 41/41 8 P.L.R. 152

הוא הדין, אם נתן אדם יריעת אריג לחיט ואמר לו: „גזור לי מזה חלוק ארוך, לכשיספיק“, ואמר החיט: „יש בזה די“, וגזר החיט את האריג ולא נמצא בו כדי חלוק ארוך, רשאי האיש לדרוש מהחיט את דמי האריג.

609. פשיעת השכיר היא התרשלות שנהג בשמירת חמרי-עבודת-השכירות, פשיעה כיצד? בלא טעם מספיק לדבר.

כיצד? בהמה שברחה מהעדר, ולא רדף אחריה הרועה לתפשה מתוך עצלות ורשלנות, ואבדה, חייב בדמיה.

ואילו אם לא רדף אחריה מתוך השערה מסתברת, שאם ירדוף אחרי הבהמה הבורחת, תאבדנה שאר הבהמות, הרי זה טעם מספיק, ואינו חייב בדמיה.

610. שכיר-היחיד הריהו בבחינת נאמן, ואינו אחראי לנזק הדברים שגזוקו שכיר היחיד. ברשותו, שלא בידיו הוא.

וכן, אם נאנסו הנכסים בידיו בשוגג, אינו חייב בנזקם.

611. שכיר-הרבים משלם בעד הנזקים וההפסד שנגרמו על ידי מעשיו שכיר הרבים. ועמלו, בין שהיה מזיד ובין אם היה שוגג.

מאמר המלכות: 6 לחודש וי-אלקערה שנת 1286.

וזר מועצת המשפטים
אחמד ג'ורדח

חבר מועצת המדינה
סיף אל-דין

חבר מועצת המשפטים
סיד אחמד חלמי

חבר הועדה

סלח-אל-דין בנו של אבן-עבדין.

מפקח הקדשות המלכות
סיד חליל

חבר מועצת המשפטים
סיד אחמד חלוצי

חבר מועצת המדינה
מחמד אמין

שער ראשון.
על קשר הערבות
 ובו שני פרקים.

פרק ראשון.

על יסודות הערבות.

- הערבות כיצד נקשרת?
 621. הערבות נקשרת ונעשית קיימת בהצעת הערב לבדו. אבל הנערב, אם רצה, יכול הוא לדחותה, ואילו כל זמן שלא דחה הנערב את הערבות הרי היא מועילה. ולכן אם ערב אדם לחוב שלא בפני הנערב, ומת האחרון לפני שנודעה לו הערבות, נשתעבד הערב בערבותו.⁽¹⁾
- ההצעה בערבות.
 622. הצעת הערב, כלומר, בטוי הערבות, הן המלים המורות, לפי המנהג, על ההתחייבות. כיצד? מי שאמר: "הריני ערב", או "ערבתי", או "הריני אחראי", הרי זה קשר ערבות⁽²⁾.
- ערבות דרך הבטחה.
 623. יש ערבות גם בהבטחה תלויה בתנאי. כיצד? מי שאמר: "אם לא יפרע לך פלוני את חובך, אפרע אני", נעשה ערב, ואם דרש הנערב את חובו מיד החייב, ולא פרע, הרי הוא תובע מאת הערב.⁽³⁾
- ערבות לזמן קצוב.
 624. מי שאמר: "הריני ערב מהיום ועד לזמן פלוני", הרי נקשרה בזה ערבות לזמן קצוב, מעכשיו.
- ערבות על תנאי.
 625. כשם שאפשר לה לערבות להיות נקשרת על דרך הסתם, כך היא נקשרת גם על תנאי של מלוי ההתחייבות מיד או לאחר זמן, כלומר, על תנאי של פרעון מיד, או בזמן פלוני.
- ערבות לערב.
 626. ערבות לערב — שלמה.
- רכיבי ערבים.
 627. אפשר להרבות בערבים.

פרק שני.

על תנאי הערבות.

- כשרות הערב.
 628. קשר של ערבות צריך שיהא בו הערב בר־דעת ובוגר. לפיכך שוטה, פתי־ביותר וקטן, אין ערבותם שלמה. קטן שערב, הרי אף אם הודה בערבות כשהגדיל, אינו חייב לשלם כלום.

⁽¹⁾ עיין: קופת מלוה מרכזי נ. היימאן — C. A. 74/24 1 P.L.R. 30

⁽²⁾ עיין: קופת מלוה מרכזי נ. היימאן, לעיל.

בנק מרכנתיל נ. פריימן, לעיל.

⁽³⁾ עיין: בנק מרכנתיל נ. פריימן, לעיל.

- מי שעריבם לו. 629. לא הצריכו שיהא החייב העיקרי בר־דעת ובוגר דוקא. לפיכך, שלמה הערבות לחובו של קטן ושוטה.
- ידיעת מי שעריבם לגופו. 630. ערבות לגוף צריך שיהא בה האדם ידוע. ואילו בערבות לנכסים לא הצריכו שיהא נשוא הערבות ידוע.
- נשוא הערבות. לפיכך, אם אמר אדם: „הריני ערב לחוב שחייב פלוני לאלמוני“, הרי גם אם לא היתה קצבת החוב ידועה, הערבות שלמה.
- ערבות למסירה לַמָּה מותרת. 631. בערבות לנכסים צריך שיהא נשוא הערבות באחריותו של החייב העיקרי, כלומר, שיהא חייב בתשלום. לפיכך, שלמה ערבות לתשלום מחיר הממכר, לתשלום שכר ולחובות כשרים אחרים. וכן שלמה ערבות לנכסים גזולים, וחייב הערב למסרם, או לשלם דמיהם לכשיתבעום.
- וכן שלמה ערבות לנכסים שנשלמו לשם לקיחה, לאחר שנקצב מחירם. אבל ערבות לעצם הממכר, קודם הנטילה, אינה שלמה, הואיל ולו נשחת הממכר ביד המוכר לפני הנטילה, הרי בטל היה המכר, ולא היה המוכר חייב במסירתו בעין, אלא בהשבת מחירו בלבד, אם כבר הספיק לקבלו. ואילו, משכונות ודברים שאולים ומושכרים ושאר דברי משמרת, מאחר שאין החייב העיקרי אחראי להם, אין ערבות לעצם דברים אלה שלמה. אבל אם אמר אדם: „הריני ערב לחייב, אם דברים אלה יאבדו או יאנסו בידו“, הערבות שלמה. וכן שלמה ערבות למסירת ממכר ולמסירת הדברים הנזכרים, וחייב הערב במסירתם לכשידרש לכך, אם אין עליהם זכות עכוב. וכשם שבערבות־לגוף נפטר הערב במות האיש שערב לו, כן אם נאנסו החפצים הנזכרים, אין על הערב ולא כלום.¹
- באות־כח בעונשין. 632. אין באות־כח בעונשין. לפיכך, לא שלמה הערבות ב„נפש־תחת־נפש“ (קצאצ) ובענשי גוף אחרים. אבל מותרת הערבות לדמי קנס שחייב בהם החובל (ארש), או לכופר־נפש המוטל על הרוצח (דִּיה).
- מעמדו של מי שעריבם לו. 633. לא הצריכו שיהא מעמדו של מי־שעריבם־לו איתן, ולכן ערבות למי שפשט את הרגל, גם היא שלמה.¹

¹ עיין: האג'ר נ. בנק ערבי — C. A. 146/24 3 Rot. 941

שער שני.

על דיני ערבות

ובו שלשה פרקים.

פרק ראשון.

על דיני הערבות-החלה-מיד, ערבות-על-תנאי וערבות-לאחר-זמן.

634. דין הערבות היא זכות הדרישה. כלומר הזכות שביד הנערב לדרוש זכות הדרישה-את נשוא-הערבות מאת הערב.

635. בערבות-החלה-מיד הרי אם על החייב לפרוע את החוב מיד, נדרש הערב לשלם מיד; היה החוב בארכה, אינו נדרש אלא בהגיע זמן הפרעון. אימתי נדרש הערב בערבות החלה מיד? כיצד? מי שאמר: „הריני ערב לחובו של פלוני“, והגיע זמן הפרעון, נדרש הערב לשלם מיד; ואם חל הפרעון לאחר זמן, נדרש הערב לפרוע את החוב כשיגיע זמנו.

636. ואילו בערבות על תנאי, או המיחוסה לזמן העתיד, אין הערב נדרש לשלם עד אם נתקיים התנאי, או הגיע זמן הפרעון. תנאי או המיחוסה לעתיד. כיצד? מי שאמר: „אם לא יפרע לך פלוני את חובו, הריני ערב לפרעונו“, הרי זה קשר ערבות-על-תנאי, ואם לא פרע פלוני את חובו, נדרש הערב בפרעונו. אבל אין לדרוש מהערב קודם שנדרש החייב-העיקרי. וכן אם אמר אדם: „אם יגנוב פלוני את נכסיך, אשלם דמיהם“, הערבות שלמה. ואם הוכחה הגנבה, נדרש הערב לשלם. וכן באדם שנעשה ערב על תנאי, שבכל שעה שידרוש ממנו הנערב תהא לו ארכה לכז"כ ימים, הרי נתנה לו ארכה של כז"כ ימים החל מיום הדרישה, וכעבור אותו הזמן נדרש הערב בפרעון החוב בכל זמן שירצה הנערב, ושוב לא יוכל הערב לדרוש ארכה לכז"כ ימים. הוא הדין במי שאמר: „הריני ערב לכל שיוכח שחייב לך פלוני, או למה שתלוזה לפלוני, או למה שיגזול ממך פלוני, או למחיר הדבר שתמכור לפלוני“, לא נעשה ערב אלא לכשאירעו הדברים האמורים, כלומר לאחר שהוכחו החוב וההלוואה, ונתבררה הגזלה ומכירת הדברים ומסירתם. וכן אם אמר אדם: „הריני ערב לגופו של פלוני להעמידו לך ביום פלוני“, אין הערב נדרש קודם זמנו.⁽¹⁾

⁽¹⁾ עיין: חכרת טקסט נ. סאקר וברומברג — C. A. 146/24 3 Rot. 941

בטאט נ. היועץ המשפטי — C. A. 36/37 1 C.L.R. No. 53

637. בהתברר התנאי צריך שיבוררו עמו גם התאור וההגבלה. ברור התנאי.
 כיצד? מי שאמר: „הריני ערב לכל שיחייבו את פלוני לשלם בדין“ והודה פלוני בסכום ידוע, אין הערב חייב לשלם, כל זמן שלא יצא פסק-דין מטעם השופט.
638. בערבות-לטרופי-הממכר, הרי אם נמכרו נכסים, ונמצא עורר, אין הערב חייב כל עוד לא נתחייב המוכר בדין להחזיר את המחיר. אחריות הערב בערבות לנזק.
639. הערב בערבות לזמן-קצוב אינו משועבד לבעל החוב אלא בתוך זמן הערבות. בערבות לזמן קצוב.
 כיצד? מי שאמר: „הריני ערב מהיום ועד חודש ימים“, אין הערב נדרש לשלם, אלא תוך החודש; עבר החודש — נפטר מערבותו.
640. אין הערב יכול להסתלק מערבותו לאחר שנשתעבד בה. אבל בערבות על תנאי, או בערבות לאחר זמן, יכול הערב להסתלק מערבותו קודם שנתחייב החייב בחוב. היכול הערב להסתלק מערבותו?
- כיצד? כשם שלא יוכל אדם לחזור בו מערבותו שערב לגופו, או לחובו של פלוני, כך אם אמר: „הריני ערב לכל שיוכח שיש לך אצל פלוני“, לא יוכל לחזור בו מערבותו, הואיל ואף אם לא הוכח החוב אלא לאחר קשר הערבות — הרי כבר היה בחיובו של החייב עוד מלפני הקשר.
- אבל אם אמר אדם: „כל שתמכור לפלוני מחירו עלי“, או „הריני ערב למחיר הנכסים שתמכור לפלוני“, נעשה ערב למחיר הנכסים שמכר הלה לפלוני, חוץ אם הסתלק מערבותו לפני המכר. שאם אמר: „חזרתי בי מערבותי, ואל תמכור לפלוני“, ומכר זה נכסים לפלוני, אין הערב אחראי למחירם.¹
641. מי שנעשה ערב להחזרת נכסים גזולים או שאילים, ולמסירתם, הרי אם מסרם לבעלים, חוזר הוא על הגזול, או השואל בהוצאות הולכה, כלומר גובה הוא מהם את הוצאות ההולכה. הערב להחזרת הגולה.

פרק שני.

על דין ערבות-לגוף.

642. ערבות-לגוף דינה להעמיד את מי שערבים לו. כלומר, אם דרש הנערב, חייב הערב להעמיד לו את גוף החייב בכל שעה שהתנה על הסגרתו. הסגירו — מוטב. לא הסגירו — כופים אותו להסגירו. חובת הערב בערבות לגוף.

¹ עיין: קרעה ג. יו"ר ההוצאה לפועל — H. C. 65/38 5 P.L.R. 558

פרק שלישי.

על דין ערבות-לנכסים.

643. הערב משלם.⁽¹⁾
 בערבות לנכסים.
644. הרשות ביד הנערב בדרישתו: רצה — דורש מאת החייב-העיקרי, רצה — דורש מהערב. ואין דרישתו מהאחד מבטלת את זכותו לדורש מהשני, ולאחר שדרש מהאחד יכול הוא לדורש מהשני, או משניהם יחד.⁽²⁾
 הנערב ממי דורש?
 כשהיה ערב לנכסים, יכול הנערב לתבוע את מי מהערבים שירצה.
645. מי שנעשה ערב לסכום כסף שנשתעבד בו אחר מחמת ערבות-לנכסים, יכול הנערב לתבוע את מי מהערבים שירצה.
 השותפים בחוב שערבו זה לזה.
646. שנים שנשתעבדו בחוב משותף, הרי אם ערבו זה לזה, אחראי כל אחד מהם לכל החוב.⁽³⁾
647. חוב שנשתעבדו בו ערבים שונים, הרי אם נעשו ערבים בזה אחר זה, אחראי כל אחד מהם לכל החוב, ואם נעשו ערבים כאחד, אחראי כל ערב לסכום העולה בחלקו.
 אבל אם נעשו ערבים זה לזה בדבר החוב, אחראי בכגון זה כל אחד מהם לכל החוב.
 כיצד? מי שערב לחוב של אלף גרש, ובא חברו וערב גם הוא כמותו לאותם אלף הגרש, יכול בעל החוב לגבות את החוב מאיזה ערב שירצה. אבל אם ערבו השנים כאחד לאותם אלף גרש, אחראי כל אחד רק למחצית האלף. חוץ אם נעשו ערבים זה לזה בחוב, שבכגון זה אחראי כל אחד מהם לאלף הגרש.⁽³⁾
648. ערבות שיש עמה תנאי של פטורי החייב העיקרי, הפכה להיות המחאה.
 ערבות על תנאי של פטורי החייב.
649. המחאת חוב שיש עמה תנאי כי יוסיף החייב-הממחה לשאת באחריותו — הרי זה קשר ערבות.
 לפיכך, אם אמר אדם לחייב לו: „חוב שיש לי אצלך המחאה על פלוני, על מנת שתוסיף גם אתה לשאת באחריותך“, והמחהו החייב על דרך זה, גובה בעל החוב את הסכום ממי משניהם שירצה.
650. מי שנכסי חברו משמרת אצלו, ונעשה ערב לחובו של בעל הנכסים, על מנת שיפרע מתוכם, הרי זה מותר, וכופים את הערב לפרוע מנכסים אלה; ואם נאנסו הנכסים, אין על הערב ולא כלום. אבל אם לאחר שנעשה ערב החזיר את נכסי המשמרת לבעלים — חייב לשלם.
 הערב לפרוע מתוך משמרת.

(1) עיין: בנק מרכנתיל נ. פריימאן, לעיל.

(2) עיין: אגודת ההנדסה הא"י נ. יו"ר ההוצאה לפועל יפו — H. C. 42/39 6 P.L.R. 419

(3) עיין: קופת מלוה מרכזית נ. היימאן, לעיל

פישר נ. גפן — C. A. 64/41 8 P.L.R. 197

651. מי שנעשה ערב לגופו של פלוני להעמידו בזמן פלוני, ונשתעבד כערב לפרוע את חובו של זה אם לא יסגירו באותו הזמן, הרי אם לא העמידו בזמן הקבוע, הערב חייב בפרעון החוב.
- מת הערב, והסגירו יורשיו את מיישעריבם־לו בזמן הקבוע, או שמסר הוא את עצמו בהתאם לקשר הערבות, אין נכסי הערב משועבדים לנערב. אבל אם לא הסגירו היורשים את מיישעריבם־לו, או שלא מסר עצמו, נפרעים מעובון הערב. אם מת הנערב, גובים יורשיו את החוב.
- ואם העמיד הערב את זה שהיה ערב לגופו בזמן הקבוע, ונעלם בעל החוב, או שנסתתר, פונה הערב אל השופט שימנה מורשה לקבלת נשוא־הערבות.
652. בערבות סתם, הרי אם חייב מיישעריבם־לו לפרוע את החוב מיד, אף הערב כך. ואם יש ארכה לפרעון החוב, הרי מוכחת הארכה גם לערב.
653. בערבות על תנאי חייב הערב בקיום כל התנאי שהותנה, בין פרעון מיד, או פרעון לאחר זמן.
654. ערבות לחוב בארכה כשם שאפשר שיחול פרעונה בסוף זמן הארכה, כן אפשר שיקבע פרעונה אחר זמן הארכה.
655. הנערב שהאריך את זמן פרעונו של החוב לגבי החייב־העקרי, נתן בזה ארכה גם לערב ולערבו של הערב. והארכה שנתנה לערב הראשון, כחה יפה גם לגבי הערב השני. ואילו ארכה שניתנה לערב, אינה משמשת ארכה לחייב־העקרי.⁽¹⁾
656. חוב שפרעונו לאחר זמן, ורצה החייב לצאת למדינה אחרת, הרי אם פנה בעל החוב אל השופט ודרש שיקבע לו החייב ערב, כופים אותו לתת ערב.
657. האומר לחברו: „ערבני לחוב שאני חייב לפלוני“, ונעשה הלה ערב ופרע את החוב מחמת ערבותו, הרי כשחוזר הוא אצל החייב־העקרי, אינו יכול לחזור ולגבות ממנו אלא מה שערב, ולא מה שפרע. ואם נתפשר עם הנערב, ולא פרע אלא חלק מהחוב, הריהו חוזר וגובה את אשר פרע לפי הפשרה, ואינו יכול לחזור ולגבות את כל החוב.
- כיצד? הערב למעות יפות שפרע את החוב במעות רעות, חוזר וגובה מעות יפות מהחייב־העיקרי, וכן להיפך, אם ערב למעות רעות, ופרע ביפות, נוטל מעות רעות מהחייב.
- וכן מי שהיה ערב לכו"כ גרש, ונתפשר עמו ושלם בחפצים, הרי הוא חוזר וגובה מהחייב־העיקרי את סכום המעות שערב לו.⁽²⁾

הערב לגופו של אדם.

מתי פורע הערב.

ערבות על תנאי.

ערבות של חוב בארכה.

הארכת זמן הפרעון.

החייב העומד לצאת למדינה אחרת.

במה חוזר הערב על מי שעריבם לו?

⁽¹⁾ עיין: חברת טקסאס נ. סאקר וברומברג, לעיל.⁽²⁾ עיין: הערה לסעיף 647.

אבל אם היה ערב לאלף גרש, והתפשר, וסלק את החוב על ידי פרעון של חמש מאות גרש, אין הוא חוזר וגובה מאת החייב-העיקרי אלא חמש מאות גרש בלבד.

658. מי שהונה את חברו בקשר שיש עמו תמורה — הרי הוא אחראי לנוק.

הונאה בקשר
שיש עמו
תמורה.

כיצד? מי שקנה מגרש, ולאחר שבנה עליו בנין נמצא עורר שטרף מידו את המגרש, הרי נוסף על מחיר המגרש חוזר הלוקח וגובה את מחיר הבנין בשעת הוצאתו מתחת ידו.

וכן האומר לבני-השוק: „מכרו נכסים לבני זה הקטן, נתתי לו רשות למשא ומתן, ונמצא שהוא בנו של אחר, יכולים בני-השוק לדרוש מהאיש את דמי החפצים שמכרו לקטן.

שער שלישי.
על פטורים מערבות
 ובו שלשה פרקים.
 פרק ראשון.
עיקרים.

659. משנפרע נשוא-הערבות ונמסר לנערב על ידי החייב, או על ידי הערב, נפטר הערב מערבותו.
 660. נערב שאמר: „פטרתי את הערב, או אין לי על הערב כלום” — אימתי נפטר הערב מערבותו?
 661. פטורי הערב אינם גוררים אחריהם את פטורי החייב-העיקרי.
 662. פטורי החייב-העיקרי גוררים אחריהם את פטורי הערב.⁽¹⁾

פרק שני.

על הפטורים מערבות-לגוף.

663. ערב שהסגיר את החייב במקום שאפשר בו לעמוד לדין, כגון בעיר גדולה או קטנה, הרי אחד אם קבלו הנערב, או לא קבלו, נפטר הערב מערבותו. אבל אם הותנה להסגירו בעיר ידועה, אין הוא יכול להסגירו בעיר אחרת. ואם התחייב הערב להסגירו בבית המשפט, והסגירו בחיוב, אינו נפטר מערבותו, אבל אם הסגירו במעמד קצין-המשטרה — פטור.
 664. ערב שהסגיר את החייב-העיקרי לפי דרישת הנערב, נפטר בזה מערבותו. אבל אם הסגירו שלא לפי דרישת הנערב, אינו פטור, חוץ אם אמר: „הסגרתיו לקיים את דבר הערבות”.

⁽¹⁾ עיין: האג'ר נ. בנק ערבי, לעיל.
 חברת טקסאם נ. סאקר וברומברג.

665. ערב שנתחייב להסגיר את החייב ביום קבוע, והסגירו לפני זמנו, הרי אף אם לא קבלו הנערב, נפטר מערבותו. המסגיר לפני הזמן.

666. מת זהרשע רב-לגופו, נפטר הערב מערבותו, וכן גם ערבו של הערב, אם ישנו כזה. מי-שערבים לגופו שמת.

הוא הדין, אם מת הערב, הרי הוא וערבו נפטרים מהערבות.
מת הנערב, לא נפטר הערב מערבותו, ויכולים היורשים להפרע ממנו.
פרק שלישי.

על פטורין מערבות לנכסים.

667. מת הנערב, ומי-שערבים-לו הוא יורשו היחידי, נפטר הערב מערבותו. הנערב שמת והחייב יורשו.

הניח הנערב עוד יורשים אחרים, לא נפטר הערב אלא מהלקו של מי-שערבים-לו בלבד, ואינו פטור מחלקם של שאר היורשים.

668. הערב, או החייב-העיקרי, שנתפשר עם הנערב לפרוע לו חלק מהחוב, אחד אם התנו פטורי שניהם, או שלא התנו אלא פטוריו של החייב-העיקרי בלבד, או שנתפשרו סתם, שניהם פטורים. הפרש בערבות.

ואם הותנה שלא יפטר אלא הערב בלבד, לא נפטר אלא הוא, ובעל החוב הרשות בידו: רצה — גובה את כל החוב מהחייב-העיקרי, רצה — גובה את תמורת הפשרה מהערב, ואת השאר מהחייב-העיקרי.

669. ערב שהמחה את בעל החוב על אחר, וקבלו בעל-החוב והמומחה, הרי הערב והחייב-העיקרי שניהם פטורים. המחאת החוב.

670. ערב-לנכסים שמת, גובים את הנכסים, שהם נשוא-הערבות, מעזבונו. ⁽¹⁾ הערב לנכסים שמת.

671. ערב למחיר הממכר פטור מערבותו משבטל המכר, או כשנמצא עורך שטרף מידו את הממכר, או אם הוחזר הממכר מחמת מום. הערב למחיר הממכר.

672. נכסים שהושכרו לזמן קצוב, הרי ערב לשכר-שהותנה ערבותו נגמרת עם גמר תקופת השכירות, ואם נקשרה אחר כך שכירות חדשה לאותם נכסים, אין הערבות חלה עליהם. הערב לשכר מתנה.

מספר הטלכות: 18 לחודש מוחרם שנת 1287.

וזיר מועצת המשפטים
אחמד ג'ודת

חבר מועצת המדינה
סיף אלדין

חבר מועצת המשפטים
סיד אחמד חלוצי

חבר מועצת המשפטים
סיד אחמד חלמי

חבר מועצת המדינה
מחמד אמין.

חבר הועדה
סלח-אל-דין בנו של אבן-עבדין

⁽¹⁾ עיין: בדר ג. לחם — C. A. 101/28 1 Rot. 389